

iTEACH: EXPERIENȚE DIDACTICE

ISSN 2247 – 966X

NR. 89 / IANUARIE 2019

89

Instrumente tradiționale și alternative de evaluare. Autoevaluarea

| de CRISTINA TUNEGARU

Motivarea elevilor: rolul materialelor autentice în ora de limbi străine

| de SIMONA-DORINA ALDEA

Activitățile extrașcolare – plăcerea educației

| de EMILIA JINGA & ELENA DERVIȘ

Viziunea profesorilor români asupra parteneriatelor între școlile private și cele de stat

| de ROXANA TIMOFTE & IOANA-AURELIA BABOȘ

Școala părinților

| de MARIANA VIZITIU

Editor: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație

Online: www.iteach.ro/experiencedidactice

Partener: Institutul de Științe ale Educației

Revista "iTeach: Experiențe didactice" își propune să promoveze aspectele practice ale predării, învățării și evaluării școlare prin aducerea în prim plan a experiențelor concrete ale cadrelor didactice. Constituie un canal de comunicare și de informare în cadrul comunității cadrelor didactice înscrise pe platforma iTeach.

Descriere prin cuvinte cheie:

didactică aplicată, practică pedagogică, situații educative, experiențe didactice

iTEACH: EXPERIENȚE DIDACTICE

Cod de identificare ISSN / înregistrarea Bibliotecii Naționale a României:
iTeach: Experiențe didactice (online) = ISSN 2247 – 966X
ISSN – L = 2247 – 966X

EDITOR: **TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație**

www.tehne.ro

REDACȚIA:

Str. Dr. Louis Pasteur 54
București 050536

COLECTIV DE REDACȚIE

dr. Olimpiu ISTRATE (Universitatea din București, Departamentul pentru Formarea
Profesorilor)

dr. Oana GHEORGHE (Institutul de Științe ale Educației)

dr. Simona VELEA (Institutul de Științe ale Educației)

Alexandra BUNICA (Institutul de Științe ale Educației)

Doru ȘTEFĂNESCU (Social IT)

dr. Simona GĂBUREANU (Universitatea Politehnica București, Catedra pentru Pregătirea
Personalului Didactic)

dr. Ema FÂCIU (Universitatea "Vasile Alecsandri" din Bacău, Școala doctorală; Casa
Corpului Didactic "Grigore Tăbăcaru" Bacău)

E-MAIL: echipa@iteach.ro

PAGINA REVISTEI:

www.iteach.ro/experiencedidactice

Instrumente tradiționale și alternative de evaluare.

Autoevaluarea

De **Cristina Tunegaru**

Scoala Gimnazială nr. 1, Petrăchioaia (Ilfov)

Evaluarea nu poate fi văzută ca o parte distinctă a procesului de învățare. Elevul devine parte a propriei formări, pe care o observă și o analizează, ținând mereu cont de propriile obiective. Instrumentele alternative integrează evaluarea într-un proces coerent, unitar de învățare și sunt necesare în cadrul orelor de limba română.

În abordarea tradițională a educației, evaluarea este o etapă distinctă care urmează după procesul de predare-învățare, având printre scopuri verificarea asimilării cunoștințelor, notarea elevilor, măsura în care elevii au consolidat cunoștințele sau au deprins competențe anume. Acest tip de evaluare are loc fie în timpul unui semestru, la finalul unei unități de învățare, fie la finalul unei perioade mai ample de învățare, ca în cazul tezelor. Limitele acestei viziuni sunt date de faptul că evaluarea devine coercitivă, impune anumite standarde fixe tuturor, elevii nu sunt învățați să-și analizeze progresul, feedbackul apare târziu și devine inefficient. Mai mult, acest tip de evaluare se încheie cu o notă care de multe ori rămâne doar o cifră care rămâne netradusă copilului în termenii deprinderilor sale, elevul nu află ce știe și ce trebuie să aprofundeze, deci evaluarea este doar în mod limitat formativă.

Nevoia unei evaluări formative a venit din abordarea constructivistă a educației, conform căreia învățarea este un construct individual dependent de context și de experiențele de învățare. Principii ale teoriei constructiviste:

1. Învățăm atunci când interacționăm cu mediul. Învățarea nu poate fi separată de procesele prin care se învață. Învățarea nu înseamnă numai rezultat, ci și proces. Inițiativa pentru învățare îi aparține persoanei, învățarea este o activitate personală, individuală.
2. Obiectivele aparțin celui care învață, motivația pentru învățare fiind esențială. Învățarea este determinată de un conflict cognitiv, uimirea, nedumerirea.
3. Cunoașterea se construiește prin negociere și apropiere între indivizi și prin evaluarea înțelegerii individuale, personale. Prin discuții și prin colaborarea cu ceilalți, ne testăm propria cunoaștere și o îmbogățim, cunoscând cunoștințele și punctele de vedere ale celorlalți. Acestea din urmă devin surse latente de cunoaștere. (Wilson, pp 135-137)

În școala modernă, evaluarea devine parte a procesului de învățare, accentul se pune pe progres. Prezentăm mai jos caracteristicile celor două tipuri de instrumente de evaluare:

Instrumente tradiționale de evaluare:

1. Verifică **rezultatul** final al învățării, asimilarea unor cunoștințe și dobândirea unor competențe fixe.
2. Este **restrictivă** și **coercitivă**. Elevul trebuie să se încadreze în competențele specifice ale disciplinei.
3. Este caracteristică unei **discipline**.
4. **Feedbackul** este relativ **slab** și are loc după încheierea evaluării în faza de notare.
5. Nu formează competențe reflexive și de autoevaluare.

Scop: **notarea** elevului.

Instrumente propriu-zise: **evaluarea orală, evaluarea scrisă, testul docimologic**.

Instrumente alternative de evaluare:

1. Verifică **comportamente, atitudini**, originalitatea, creativitatea, gândirea critică.
2. Permite elevului mai multă **libertate**, pentru că elevul își stabilește modul de rezolvare a sarcinii, metodele.
3. Poate avea caracter **inter** și **multidisciplinar**.
4. **Feedbackul** este oferit pe măsura rezolvării sarcinii și are efect **imediat**, elevul putând să-și modifice modul de lucru în funcție de acesta.
5. Formează competențe de reflectare asupra activității, de corectare și adaptare din mers și accentuează pe importanța autoevaluării.

Scop **formativ**, de a dezvolta competențe.

Instrumente propriu-zise: **observarea sistematică a elevului realizată prin liste de control/verificare; grila de control/verificare, portofoliul, investigația, proiectul, autoevaluarea**.

Autoevaluarea este un instrument important de evaluare, pentru că îi implică activ pe elevi în propria formare. Copiii își observă progresul și își modifică comportamentul, învață ce înseamnă munca de calitate, cum să-și evalueze activitatea în funcție de a celorlalți, devin mai implicați și mai concentrați când li se cere opinia și observă că ei sunt centrul de decizie pentru propriile acțiuni. Este, însă, o metodă formativă de evaluare care implică dificultăți în aplicare. Înainte însă să le prezentăm, vom trece în revistă modalitățile de utilizare a metodei:

- **Individual:** elevii și pot analiza progresul în timp, în funcție de lucrările, temele dintr-o anumită perioadă și pot face observații cu privire la ceea ce s-a modificat.
- **În grup:** În timpul unor exerciții de creație/ redactare, elevii sunt învățați să se delimiteze de activitate și să observe ceea ce au realizat și ce pot îmbunătăți. Aceasta ia forma discuției, făcând ca autoevaluarea să devină o parte firească a procesului de învățare. De exemplu, când citesc un text, se pot opri și pot discuta ceea ce îi nedumerește, sau pot lăsa mențiuni pe marginea textului. Într-o activitate de redactare de text, de scriere a unui articol, se pot detașa de creație și pot reflecta asupra aspectelor dificile sau pot discuta despre ceea ce îi provoacă cel mai mult și cum își propun să depășească aceste probleme.
- **Ghidată** de grile de evaluare: autoevaluarea este ghidată de criterii de evaluare pentru activitățile din clasă. Grile de evaluare pentru textele pe care elevii le redactează, pentru jocurile de rol, pentru exercițiile de creație, pentru exercițiile de comunicare nu trebuie să lipsească. Acestea vor fi redactate astfel încât să fie pe înțelesul copiilor, chiar cu

implicarea lor și discutate la începutul activității pentru a servi ca ghiduri de rezolvare a activității.

Un avantaj al autoevaluării este că apropie pe elevi de profesor, ei devin parteneri în învățare și elevii învață că feedbackul lor este important. Se creează o atmosferă plăcută în clasă.

Autoevaluarea este, însă, o strategie care necesită modelare, nu le cerem copiilor opinia pur și simplu, ci urmărim grilele de evaluare pentru a ajunge la numitorul comun al unor competențe cu scopul îmbunătățirii lor, pentru că evaluarea duce la stabilirea unor **ține** de atins.

Persoanele care se evaluează constant se întreabă: Unde voi ajunge? Îmi voi atinge obiectivele? Voi ajunge undeva? Mă bucură acest parcurs? Merită efortul? Sunt mulțumit de felul în care îmi petrec timpul? (Valencia, p 37)

În acest articol nu pledăm pentru utilizarea exclusivă a instrumentelor clasice sau a celor alternative în evaluarea elevilor, ci pentru o îmbinare a acestora cu scopul de a obține cele mai bune rezultate formative. Utilizarea excesivă a unui instrument poate genera monotonie, rutină cu efecte negative, reducând entuziasmul și implicarea elevilor.

Bibliografie:

1. Potolea, D., Manolescu, M. (2005). Teoria și practica evaluării educaționale, Proiectul pentru învățământul rural, Ministerul Educației și Cercetării.
2. Valencia S., Hiebert, E., Afflerbach, P. (2014). Authentic Reading Assessment: Practices and Possibilities, Textproject: California, disponibil la textproject.org/assets/library/resources/Valencia-Hiebert-Afflerbach-2014-Authentic-Reading-Assessment.pdf
3. Wilson, B. G. (1996). Constructivist Learning Environments: Case Studies in Instructional Design, Educational Technology.

Motivarea elevilor: rolul materialelor autentice în ora de limbi străine

De **Simona-Dorina Aldea**

Școala Gimnazială Aurel Mosora, Sighișoara (Mureș)

Predarea limbii engleze constituie o provocare în zilele noastre, când scopul predării oricărei limbi străine este de a încuraja și de a dezvolta abilitățile comunicative ale elevilor noștri. Cum putem deveni eficienți în demersul urmărit? Motivând elevii prin stărnirea curiozității intelectuale, contribuind la lărgirea sferei de cunoștințe culturale și promovând un tip de învățare activ centrat pe dezvoltarea competențelor.

Ca profesori de limbi străine, cred că putem cădea uneori în

capcana de a concepe limba predată ca un set de structuri și construcții lexicale fixe care trebuie învățate. Adeseori, evaluăm elevii în funcție de abilitatea lor de a-și însuși noțiunile predate de noi la clasă și astfel ajungem să credem că ne-am îndeplinit menirea de dascăl. De cele mai multe ori, ne concentrăm pe programa școlară și pe parcurgerea ei cu meticulozitate, însă uităm că noi predăm de fapt o limbă străină, al cărei scop final este dobândirea abilității de a comunica în limba respectivă. Structurile și construcțiile lexicale fixe sunt necesare, însă ele sunt mijloacele pe care trebuie să le folosim pentru a realiza actul comunicativ, atât oral, cât și scris.

Era comunicării, în care trăim, își pune amprenta și asupra vieții noastre zilnice, cu obiceiurile, interesele pe care le dezvoltăm și activitățile pe care le întreprindem, la școală sau în timpul liber. Putem comunica 24 de ore din 24, oriunde în lume și este vital ca elevii noștri să înțeleagă modul de a face conexiuni la nivel internațional. Cum putem realiza acest lucru? Materialele suplimentare care introduc noțiuni și cunoștințe despre diferite culturi și popoare sunt de un real folos în încercarea noastră de a le demonstra elevilor cum funcționează limbajul în lumea reală. Se dezvoltă astfel interesul elevilor față de aspecte specifice ale culturii limbii studiate, punând bazele interculturalității, al existenței unui dialog între limba română și limba străină. Această interacțiune influențează pozitiv dezvoltarea personalității elevilor, care ajung să-și conștientizeze apartenența la spațiul cultural românesc, dar și aspectele culturale care îi diferențiază de alte națiuni.

Curiozitatea stă la baza învățării, iar datoria noastră de dascăli este de a provoca mintea elevilor și de a-i ghida corect în punctele de conexiune pe care le fac. Odată ce devin curioși, cred că apare motivația de a învăța cum să comunice mai bine pentru a afla mai multe lucruri despre ceea ce le stărnește interesul. Cum putem lansa această provocare? Răspunsul și modul de acțiune este la îndemâna noastră: folosind subiecte din lumea reală, deoarece nu este doar educativ, ci permite și o mai bună înțelegere a lumii în care trăim. Iar de aici apare și motivația de a identifica sensul unui mesaj verbal sau scris, de a participa fizic și afectiv la desfășurarea unei acțiuni și de a stabili o interacțiune socială în urma căreia să-și îmbunătățească cunoștințele despre sine și lumea înconjurătoare.

Putem preda vocabularul prin imagini și ilustrații, selecționate cu atenție pentru a fi relevante pentru nivelul și particularitățile clasei la care predăm. Putem folosi texte suport însoțite de vocabularul corespunzător pentru a afla informații despre anumite persoane, dar nu este mai interesant să urmărim dialoguri sau filmulețe autentice pe care le găsim acum pe CD-urile/DVD-urile care însoțesc manualele alternative? Nu este mai interesant să le folosim ca model și punct de plecare pentru a lua un interviu colegului de bancă și a afla astfel informații personale despre el? Ajungem astfel să ne cunoaștem mai bine și să comunicăm într-o lume în care, paradoxal pentru era comunicării, cei mai mulți copii ajung locuitori ai unor lumi imaginare oferite de jocurile pe calculator, care îi îndepărtează de viața trăită cu adevărat, singura reală.

Putem angaja elevii în lecție, discutând pentru început imagini concrete pe care le analizăm, oferindu-le astfel motivația de a deveni actori principali în următoarele conversații care se concentrează pe anumite aspecte din viața lor personală, în funcție de tema lecției. Fotografii și textul care le însoțește, trebuie să

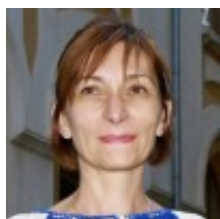
fie sugestive pentru stilul de viață și obiceiurile unor copii diferiți, pentru a putea constitui un punct de plecare pentru conversația viitoare. Odată asimilate structurile propuse, se urmărește incitarea curiozității elevilor prin abordarea unor texte de nivel adecvat, care să prezinte aspecte culturale specifice menite a evidenția particularitățile care țin de identitatea culturală a unui popor, dar și expresii colocviale care oferă asemănări sau deosebiri de limba maternă. Aceste texte pot deveni surse de îmbogățire a vocabularului și prin faptul că, introducând treptat cuvinte noi, prilejuim deducerea sensului din context prin învățarea de tip activ. Pasul următor este producerea de mesaje scrise, din care să rezulte modul în care elevii au asimilat noile informații, le-au prelucrat raportându-le la propria lor realitate și le-au oferit astfel un crâmpei din personalitatea lor.

În concluzie, ora de limba străină poate deveni cu mult mai interesantă dacă utilizăm informații reale despre oameni reali, dacă abordăm teme interesante, de actualitate din sfera cotidianului, pe care le încorporăm în munca la clasă, implicând elevii în desfășurarea lecției prin realizarea propriului lor discurs oral sau scris. În acest mod, studiul unei limbi străine se transformă în dezvoltarea unor competențe menite a ajuta în viitor la integrarea copiilor de astăzi în peisajul cultural mai larg al unei societăți multiculturale, care își păstrează însă identitatea națională prin particularitățile care o deosebesc de aceasta.

Activitățile extrașcolare – plăcerea educației

De **Emilia Jinga & Elena Derviş**

Liceul Tehnologic Regele Mihai I, Curtea de Argeș (Argeș)

Nu minimizăm importanța educației curriculare realizată prin procesul de învățământ, ea influențează decisiv formarea copilului. Educația extracurriculară își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității copiilor noștri.

Participarea efectivă și totală a elevilor în cadrul proiectelor extrașcolare le oferă șansa de a cunoaște oameni și idei noi, de a socializa, configurându-și viziuni ample și deschise asupra vieții și societății în care trăiesc și în care trebuie să se formeze. Cadrul didactic are posibilitatea, prin acest tip de activități, să-și cunoască mai bine elevul, să-l dirijeze și să-i influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul prioritar al învățământului – pregătirea copilului pentru viață.

Într-o lume în care goana după avuțiile materiale primează îmbogățirii spirituale, în care mijloacele media parcă și-au stabilit normă în a discredita școala, și, mai ales, pe cei care o slujesc, cea mai mare provocare a dascălului o reprezintă sarcina de a contracara, prin toate mijloacele de care dispune, loviturile primite de la așa ziși parteneri de educație. Acest lucru se poate realiza numai prin identificarea și utilizarea corectă a modalităților și

strategiilor de promovare a exemplelor de bune practici, a activităților curriculare și extracurriculare, pe care le desfășoară împreună cu elevii în școlile unde lucrează.

Beneficiile pe care le aduc activitățile extrașcolare în plan educativ și social sunt multiple și esențiale în dezvoltarea armonioasă a elevilor. Serbările cultivă înclinațiile artistice, dorința de a învinge timiditatea, excursiile fixează cunoștințele pe care copiii le dobândesc în timpul orelor de curs, competițiile sportive prilejuiesc manifestarea aptitudinilor motrice, dezvoltă spiritul competitiv, cultivă fair-playul.

Există, pe parcursul unui an școlar, o mulțime de momente prielnice în care să se desfășoare activități extrașcolare, prin care elevii să cunoască viața, societatea și pe ei înșiși. Astfel, prin Proiectul educațional „Dor de Dragobete” desfășurat în data de 24 februarie, am vrut să oferim o revitalizare a tradițiilor și obiceiurilor românești. Tendințele societății contemporane românești sunt din ce în ce mai predispușe la comercializarea și banalizarea tradițiilor și obiceiurilor populare românești, mizând pe importuri occidentale, care alterează spiritual tinerele generații.

Cum dragostea se regăsește în viețile fiecăruia dintre noi, este oportun și imperios necesar să o celebrăm și să cultivăm elevilor dorința de conservare a ceea ce este al nostru ca popor, ceea ce ne definește, ne individualizează într-o mare lume a diversității culturale. Sărbătoarea Dragobetelui, care a pierdut teren în ultimul timp în favoarea „The Valentine’s day”, reprezintă momentul exuberanței iubirii, al apropierii primăverii și un cumul de practici care mai de care mai interesante și pline de semnificații din credința populară românească. Este nevoie să ne amintim de Dragobete și să-l readucem în spectrul sărbătorilor românești, la care tinerii participă cu entuziasm.

Proiectul pe care îl dăm ca exemplu cuprinde două secțiuni subscrise temei și care îmbină frumusețea cu simbolistica Sărbătorii de Dragobete : Secțiunea I - Expoziție cu lucrări artistico-plastice, Expoziție cu lucrări practice și Expoziție cu produse prelucrate din lemn, realizate de elevi sub coordonarea cadrelor didactice și Secțiunea a II-a - Program artistico-liric, Prezentare PowerPoint cu semnificații și simboluri ale Sărbătorii Dragobetelui, Legenda Dragobetelui și Dansuri populare românești. Întreaga activitate a contribuit serios la cultivarea dragostei față de sărbătorile populare românești, dezvoltarea abilităților practice prin confecționarea elementelor simbol subscrise temei, dobândirea de informații cu referire la Sărbătoarea Dragobetelui, dezvoltarea simțului estetic, implicarea elevilor în activități colective și dezvoltarea spiritului de echipă.

O altă activitate extrașcolară, prin care elevii și-au putut forma o viziune justă asupra societății în care trăiesc, a fost reprezentată de abordarea și dezbateră fenomenului de agresiune școlară. Proiectul educațional „Fără ură, cu toleranță” și-a propus să realizeze conștientizarea situațiilor de *bullying*, precum și efectele lor pe termen scurt, mediu și lung asupra tuturor celor implicați, fie că au rol de victimă, agresor sau martor, de către tinerii liceeni, aflați în mijlocul unei societăți hărțuitoare.

A cuprins, de asemenea, două secțiuni: Secțiunea I- Expoziție cu lucrări artistico-plastice cu mesaje ale toleranței, prieteniei, non-discriminării și drepturilor copiilor realizate de elevi, cât și creații literare-manifest.; Secțiunea a II-a, care a pus accentul pe dezbateră posibilelor cauze ale situațiilor de *bullying* și efectele

lor pe termen scurt, mediu și lung asupra tuturor celor implicați, fie că au rolul de victimă, agresor sau martor, precum și corelația dintre situațiile de agresiune și încălcarea Drepturilor Copilului.

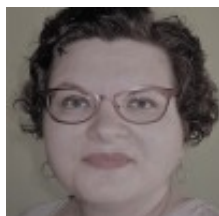
Beneficiile educative ale acestei activități au fost multiple și vizibile, elevii reușind să conștientizeze efectele fenomenului de bullying, să evidențieze corelația dintre situațiile de agresiune și încălcarea Drepturilor Copilului, să dobândească informații cu referire la Drepturile Copilului, să-și cultive o atitudine tolerantă și constructivă față de oameni.

Activitățile extrașcolare vin să completeze și să aprofundeze cunoștințele pe care elevii le dobândesc la clasă, configurând și o altă fațetă a ceea ce înseamnă Școală.

Viziunea profesorilor români asupra parteneriatelor între școlile private și cele de stat

De **Roxana Timofte & Ioana-Aurelia Baboș**

Departamentul pentru Pregătirea Personalului Didactic,
Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca (Cluj)

Frecvența parteneriatelor între școlile de stat și cele private, precum și a parteneriatelor între școli și universități a crescut, în ultimul timp. Beneficiile unor astfel de parteneriate sunt punctul central al acestui articol, luând în considerație rezultatele unei investigații pe care am realizat-o recent. Obiectivul acestui studiu a fost identificarea viziunii unui eșantion de profesori români asupra realizării de parteneriate interșcolare între instituțiile private și cele de stat din România. S-a constituit un focus grup din 8 profesori care profesează la școli de stat și s-au dezbătut următoarele subiecte: opiniile lor asupra avantajelor și dezavantajelor parteneriatelor dintre școlile private și cele de stat, precum și temele pe care ar dori să le abordeze în cadrul acestor parteneriate. Rezultatele datelor empirice au arătat că, în opinia profesorilor care au participat la studiu, astfel de parteneriate ar putea fi benefice pentru ambele instituții de învățământ. Profesorii consideră că următoarele teme ar putea fi interesante pentru astfel de parteneriate: robotică, IT, finanțe, protecția mediului, știință, limbi străine, integrare socială, dans, teatru.

Parteneriatele între școlile private și școlile de stat

Într-o recenzie publicată în 2015, Armstrong a sumarizat impactul pe care aceste parteneriate îl au asupra învățării elevilor, precum și condițiile pentru realizarea unor colaborări eficiente, și factorii care ar putea fi problematici pentru astfel de parteneriate:

a) Impactul parteneriatelor asupra modului de învățare al elevilor

Rezultatele studiilor referitoare la impactul direct al colaborărilor interșcolare asupra învățării elevilor nu sunt omogene. Cu toate acestea, studiile arată că există beneficii indirecte ale acestor

colaborări:

- Îmbunătățiri la nivel organizațional și financiar
- Posibilitatea pentru cadrele didactice de a-și îmbunătăți și de a-și utiliza abilitățile de leader
- Profesorii au fost mai deschiși să facă schimb de informații cu colegii lor
- Profesorii s-au simțit mai motivați să discute cu colegii lor
- Cadrele didactice au fost mai interesate să întreprindă mai multe activități de cercetare și să participe la rezolvarea conflictelor în școli

b) Condițiile medierii unei bune colaborări

- Un manager foarte bun
- Proceduri organizatorice bine definite
- Colaborări precedente
- Flexibilitate și abilități de comunicare bune

c) Factori problematici

- Creșterea volumului de muncă
- Dificultăți în găsirea obiectivelor comune pentru colaborarea propusă
- Unii profesori se tem că autonomia școlii ar fi redusă la minimum
- Unii profesori pot considera că există un dezechilibru de putere între școlile participante

Negocierea obiectivelor, precum și cultivarea relațiilor vechi și noi trebuie să constituie temelia pentru astfel de colaborări.

Rapoartele arată că unele parteneriate realizate în Marea Britanie între școlile de stat și cele private s-au axat pe următoarele teme: abilități de codificare, matematică și abilități de gândire computațională, sport, franceză, latină, știință (prin povestiri și narațiuni) (Bourne, 2017).

Parteneriatele între școli și universități

Parteneriatul școală-universitate este considerat ca fiind un act de colaborare deliberat, între instituții diferite, având ca scop rezolvarea anumitor probleme sau pentru dezvoltarea continuă la nivelul instituțiilor participante. Prin realizarea acestor parteneriate se urmărește în general îmbunătățirea actului educațional. Aceste parteneriate pot fi grupate în funcție de domeniile de activitate: educația inițială a profesorilor și formarea continuă a acestora, cercetare și consultanță (Handscomb et al., 2014).

a) Parteneriate pentru formarea inițială și continuă a profesorilor

Formarea inițială a cadrelor didactice începe încă din timpul studiilor universitare. Departamentele universitare au o istorie amplă de colaborare cu școlile în ceea ce privește dezvoltarea profesională a profesorilor și consultanță.

b) Parteneriate de cercetare

În ultimii ani a crescut nivelul solicitărilor de a face cercetare în școli și implicarea în cercetare a profesorilor din mediul preuniversitar a devenit o parte integrantă a profesionalismului acestora. Indicații pentru realizarea acestui tip de parteneriate: a)

temele de cercetare propuse să fie relevante pentru actul educațional, b) să presupună colectarea de date empirice, c) să reflecte practicile adoptate de parteneri. Un obiectiv major al acestor parteneriate este motivarea pentru învățare a elevilor care provin din medii defavorizate și crearea unui context propice învățării pentru acești elevi.

c) Parteneriate în domeniul STEM – Science, Technology, Engineering, Mathematics (științe, tehnologie, inginerie, matematică)

În parteneriatele școală-universitate cu teme referitoare la STEM, universitatea poate interveni în special acolo unde este nevoie de expertiză din domeniul STEM, expertiză în selectarea resurselor, colectarea informațiilor și păstrarea probelor. Aceste parteneriate pot avea ca efect și creșterea interesului elevilor pentru aceste domenii.

Scopul și design-ul studiului

Prin acest studiu s-a dorit să se răspundă la următoarele întrebări de cercetare:

1. În viziunea profesorilor români, care ar fi argumentele pro și contra a parteneriatelor dintre școlile private și cele de stat?
2. În viziunea profesorilor români, ce fel de proiecte ar trebui să se deruleze pe perioada parteneriatului interșcolar?

Un număr de 8 persoane au participat la un focus grup, unde au discutat aspecte referitoare la parteneriatele dintre școlile private și cele de stat. Întrebările cheie au fost:

- *Ați fi interesat de un parteneriat interșcolar?*
- *Care ar fi argumentele pro și contra pentru realizarea unui parteneriat interșcolar?*
- *Ce fel de proiecte ar trebui să se deruleze pe durata unui parteneriat interșcolar? Ce subiecte ați fi interesați să abordați pentru astfel de proiecte?*

Rezultate și discuții

Toți participanții care au participat la focus grup sunt angajați în sistemul educațional de stat, din 3 județe diferite ale României. Unul dintre ei are experiența în ambele sisteme. Profesorii activează la diferite nivele: 4 profesori la ciclul primar, 2 cadre didactice la ciclul preșcolar și 2 la ciclul gimnazial. Vechimea în învățământ a profesorilor participanți variază de la 1 an la 27 ani ($M=6$, $SD=8,15$). Nivelul de vârstă variază între 23 și 47 de ani ($M=29$, $SD=8,55$); toți participanții sunt de genul feminin.

Toți participanții au declarat că ar fi interesați să ia parte la un parteneriat interșcolar cu școlile private. Ei ar fi interesați să propună subiecte pentru un potențial parteneriat interșcolar pe următoarele teme: robotică, IT, finanțe, protecția mediului, știință, limbi străine, integrare socială, dans, teatru.

S-au identificat următoarele argumente pro-parteneriate:

a) Pentru profesorii angajați în sistemul educațional de stat:

- Pot desfășura astfel activități și în afara curriculumului obligatoriu.
- Ar putea beneficia de sponsorizări și donații de la școlile private.

b) Pentru elevii și profesorii din școlile private:

- Parteneriatele interșcolare cu școlile de stat pot oferi posibilitatea de a experimenta modalitățile de predare și învățare în sistemul de stat.

Au fost identificate următoarele posibile dezavantaje:

- Diferențele dintre școlile private și cele de stat (în special cele din mediul rural) pot fi copleșitoare pentru ambele părți implicate.
- Profesorii din școlile de stat s-ar putea simți demotivați și frustrați comparând condițiile de muncă din cele două școli.

Concluzii

Rezultatele focus grupului au arătat că parteneriatele interșcolare ar putea avea anumite beneficii. Schimbul de informații referitoare la modul de predare, activitățile de învățare, curriculum, dezvoltarea profesională a cadrelor didactice, precum și realizarea de aplicații pentru finanțarea proiectelor educaționale, pot fi valoroase pentru ambele părți implicate în parteneriat.

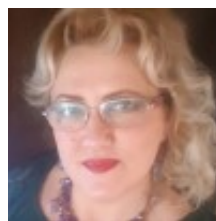
Bibliografie

- Armstrong, P. (2015). Effective school partnerships and collaboration for school improvement: A review of the Evidence. Department for Education, Research report (October).
- Bourne, M. (2017). Independent State School Partnerships (ISSP) – impact of and lessons learnt. Department for Education, Research report.
- Handscorn, G., Gu, Q., & Varley, M. (2014). School-university partnerships: Fulfilling the potential. Literature review. London: Research Councils UK and National Co-ordinating Centre for Public Engagement.

Școala părinților

De **Mariana Vizitiu**

Școala Gimnazială Ion Petrovici, Tecuci (Galați)

Munca pedagogică cu părinții este necesară pentru a crea elevului condiții cât mai bune de studiu, îndrumarea acestora pentru a stabili elevului un regim de muncă și a-i supraveghea timpul liber, organizarea condițiilor de pregătire a lecțiilor la școală pentru unii elevi, înlăturarea golurilor din cunoștințele anterioare ale acestora prin muncă suplimentară cu ei, folosirea unor procedee adecvate prin care să se înlătore consecințele unor particularități individuale sunt măsuri prin care se poate asigura progresul la învățătură al elevilor prin grija învățătorilor, profesorilor sau asistenților sociali.

Pentru a né proteja copiii împotriva influențelor nefaste trebuie să-i învățăm să gândească rațional, să distingă binele de rău, să devină oameni integri, să spună adevărul, să-și respecte promisiunile și să-și asume răspunderea comportamentului personal – toate acestea se realizează prin colaborarea tuturor adulților semnificativi din viața elevului.

Un dascăl al zilelor viitoare nu ar trebui să se teamă de provocare, are nevoie de deschidere și implicare, are nevoie de adaptare din mers către noile cerințe ale schimbării. Prin propriul exemplu putem schimba atitudini, putem chema lângă noi oameni care-si regăsesc valorile în ideile promovate de noi, iar răsplata nu va întârzia să apară, pentru că nimic nu te face mai bogat decât o privire caldă și mulțumitoare a unui copil fericit.

Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, ci și un climat familial afectiv și moral. Sunt situații când părinții consideră ca este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare – hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice, etc – ignorând importanța unei comunicări afective, a nevoii de-a fi iubiți.

Ar trebui ca părinții să reprezinte modele demne de urmat pentru copii, să le trezească interesul pentru ca ei să preia inițiative, furnizându-le cadrul necesar, lăsându-i să-și dezvolte dorința să facă lucruri.

Cu cât ajutorul este acordat mai curând, când lacunele sunt mici, cu atât el este mai eficace, oferind perspectiva aducerii elevului la nivelul celor buni din clasă. Educând părinții, se va realiza și o schimbare în mentalitatea părinților despre copil. Părinții trebuie să accepte că orice copil:

- este o persoană cu anumite caracteristici speciale, diferite, în concordanță cu gradul de dezvoltare;
- are drepturi egale care trebuie recunoscute de către societate și în special de către părinți;
- părintele poate să-l ajute să se insereze în contexte sociale mai bune pentru el,
- să-i atragă atenția asupra faptului că orice situație poate fi controlată, să îi împărtășească strategii adecvate pentru a face față situațiilor dificile, în care apare teama de eșec sau de respingere socială;
- copilul are o personalitate individualizată;

Toți părinții își iubesc copiii, dar nu toți își exprimă afecțiunea astfel încât să se facă înțeleși. Unii părinți își educă copiii prin metoda reacției care are la bază un sistem de pedepse, alții prin metoda proactivă, prin care se anticipează și se încearcă satisfacerea nevoilor copiilor. Ceea ce contează cu adevărat este ca părinții să satisfacă necesitățile și copiii să se simtă iubiți cu adevărat.

Motivele care m-au determinat să organizez întâlniri de tip "Școala părinților":

- Sensibilizarea comunității față de nevoia copilului de a fi asistat în formarea deprinderilor de a petrece timpul liber, de a învăța, de a se comporta, de a socializa, de a accepta diversitatea;
- Furnizarea de servicii educaționale specializate informale și nonformale care să amelioreze comportamentul de adaptare școlară.

Acțiuni:

- Mediatizarea serviciilor oferite în cadrul școlii prin elaborarea și distribuirea unor materiale vizuale atractive (plante, afișe, broșuri descriptive), reuniuni cu părinții;
- Medierea relației părinți-școală în cazul familiilor prea ocupate sau dezinteresate pentru educarea copiilor lor.

Program de educație remedială care s-a adresat copiilor cu dificultăți de învățare pentru achiziționarea cel puțin a cunoștințelor minime

Ce teme au fost abordate în cadrul Școlii de Părinți?

„Rolul familiei în dezvoltarea armonioasă și educarea copilului”

„Înțelege diferența, respect!”

„Drepturi și responsabilități ale familiei”

„Norme morale de viață”.

Activitățile derulate cu grupurile de părinți au urmărit:

- realizarea unei bune relații părinte-copil;
- prevenirea unor probleme grave de educație;
- prevenirea unor atitudini și reacții negative în comportamentul părinților față de copil;
- însușirea unor abilități de bază de care părinții au nevoie pentru a influența pozitiv comportamentul copiilor.

Resurse utilizate pentru documentare:

- Filme și suporturi în format PPT realizate de colegii din Comisia Metodică Învățători;
- Manualul participantului în domeniul protecției și promovării drepturilor copilului, realizat de către Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului, 2006;
- Rolul și responsabilitățile personalului didactic în protecția și promovarea drepturilor copilului /Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului. – București : Editura Trei, 2006;
- Fundația Copiii Noștri și UNICEF România, "Agresivitatea copiilor, Înjurături, lovituri, bătaii", "Sugestii pentru părinți și educatori.”.

Impactul acestui program asupra cadrelor didactice din unitatea de învățământ și asupra părinților

Activitatea "Școala părinților" a fost un adaos educațional. Temele abordate au vizat îmbunătățirea competențelor sociale, nivelul cooperării, a comunicării verbale și nonverbal, nivelul creativității prin procesul de învățare prin joc, participarea copilului la alegerea activităților și a jocurilor, organizarea adecvată a spațiului de lucru.

Parcursul programului a condus la concluzia că întâlnirile au fost eficiente și bine venite, părinții participanți le-au recunoscut importanța în schimbarea comportamentului propriu față de copii și contribuția în îmbunătățirea atmosferei familiale în perioada participării la cursuri.

În topul activităților alese de copii pentru a-și petrece timpul liber când sunt singuri se află jocurile pe calculator, și rețele sociale online, privitul la televizor, urmate de puținul timp petrecut cu prietenii, colegii și de joacă în aer liber.

Consumul de TV și internet ca principal mod de petrecere a timpului liber este asociat cu o frecvență scăzută a lecturii. Televiziunea, internetul și lectura la nivel comportamental de consum al copiilor se exclud reciproc.

Am propus părinților să realizeze activități zilnice cu copiii lor, să îi stimuleze, să îi întrebe, să se joace cu ei, să le afle bucuriile și tristețile, să participe la activitățile de la școală, să-i cunoască evoluția sa școlară. Statisticile internaționale arată faptul că incidența cazurilor de comportament neadecvat și chiar delinvențe

este mai mare în rândul copiilor nesupravegheați. De asemenea, cazurile de eșec școlar sunt mai frecvente.

Bariere

Cei mai mulți părinți au slujbe care se prelungesc cu mult peste programul de școală al copilului, posibilitățile de a avea grijă ca acesta să-și petreacă timpul liber într-un mod adecvat vârstei lui sunt limitate. Dacă includem zilele libere și vacanțele elevului avem deja o problemă.

În condițiile social-economice actuale se manifestă două condiții contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor dar nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două institutii, școala și familia, desfășurându-se oarecum separat.

În loc de concluzie

Este necesară continuarea programului „Școala părinților” cu scopul de a-i învăța să-și înțeleagă copiii, nevoile lor, petrecându-și în mod constructiv timpul împreună. Cheia rezolvării multor probleme cu care se confruntă copiii stă în familie.

Părinții trebuie să înțeleagă că școala nu-i poate substitui în rolul pe care îl au în raport cu propriii copii.

Profesorul nu poate suplini lipsa de autoritate a unor părinți și nici înlocui afectivitatea de care au nevoie copiii atunci când se află în sânul familiei.

Nu a fost deloc ușor! Dar nu e imposibil! Trebuie să luptăm împotriva prejudecăților potrivit cărora nu putem schimba lucrurile peste noapte, trebuie să luăm atitudine și să ne asumăm responsabilități.

Și, totuși, cum rămâne cu toți ceilalți părinți, care nu au școala părinților?

iTeach: EXPERIENȚE DIDACTICE

ISSN 2247 – 966X

Editor: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație

Pagina Revistei: www.iteach.ro/experiencedidactice